

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **T. V. D.**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, toho času bytem na území ČR, B., C. 485/16, zastoupeného Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem společnosti HLADIK 8 TAUBER, advokátní kancelář, v.o.s., se sídlem v Brně, nám. 28. října 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, odbor azylové a migrační politiky, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2017, č. j. OAM-924/ZA-ZA11-HA10-2016,

t a k t o:

I. Žaloba **s e z a m í t á**.

II. Zádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že žalovaný v řízení o udělení mezinárodní ochrany zahájeném na základě opakované žádosti, kterou podal žalobce 24. 10. 2016, rozhodl dne 15. 3. 2017 pod č. j. OAM-924/ZA-ZA11-HA10-2016 tak, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. a řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje. Výše uvedeným rozhodnutím se žalobce cítí zkrácen na svých právech a napadá jej proto v celém rozsahu žalobou.

Tuto odůvodnil následovně:

Žalovaný v řízení nepostupoval dle žalobce tak, aby byla chráněna práva žalobce. Žalobce se domnívá, že žalovaný nesprávně vyhodnotil jeho žádost, když tuto označil jako nepřípustnou.

Dle ust. § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. je nepřipustná taková žádost o udělení mezinárodní ochrany, která je žádostí opakovanou, jež byla níinisterstvem vyhodnocena jako nepřipustná. Nepřipustnou žádostí je pak ve smyslu ust. § 11a odst. 1 citovaného zákona taková opakovaná žádost, v níž cizinec neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jako zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení a svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování nebo mu hrozí vážná újma. Žalobce v předmětném řízení zdůrazňoval, že oproti předchozí žádosti nyní nikoliv pouze hodlá pečovat o svoji nezletilou dceru, ale tuto péči reálně vykonává. Je s ní citově spjat a pojí ho s ní intenzivní vztah jako běžný mezi otcem a dcerou. Matka nezletilé svým způsobem života zapříčila její předchozí pobyt v náhradní péči a její péče není ani v současné době dostatečně kvalifikovaná, aby zajistila zdravý vývoj dcery. Právě skutečnost neexistence faktické péče o nezletilou dceru byla v předchozím řízení zdůrazňována a jeho snaha získat dceru do péče byla označena žalovaným jako pouhá snaha o legalizaci pobytu na území České republiky. V předmětné žádosti je tedy poukazováno na reálný rodinný život mezi nezletilou dcerou a žalobcem, který má svůj obsah podléhající ochraně plynoucí z mezinárodních závazků České republiky. Žalobce činí kroky k legalizaci pobytu, je to ovšem žalovaný, který porušuje zákon, když doposud nerozhodl o jeho odvolání proti zastavení řízení o žádosti o vydání nového rozhodnutí ve věci správního vyhoštění, ač pro projednání tohoto odvolání uběhla několikrát zákonná lhůta. Žalobce nerozumí postupu žalovaného v řízení, když poukazuje na jedné straně na informace, získané z jiného, odděleně vedeného řízení, přičemž na straně druhé, jiné informace zde obsažené přehlíží. Nepochybně se jedná o shora popsáné řízení o vydání nového rozhodnutí ve věci správního vyhoštění, z jehož obsahu lze také dovodit skutečnost otcovství k nezletilé dceři žalobce, přičemž jeho obsahem je i rodný list, kterým by měl žalobce podle žalované prokázat biologické otcovství ke své dceři. Jestli se však jedná o toto řízení, není žalobce schopen zjistit, neboť správní spis nebyl podkladem pro rozhodnutí a žalobce tak neměl možnost se k tomuto podkladu, v rozporu s ust. § 36 odst. 3 správní řád, vyjádřit.

Žalobce je toho názoru, že povinnost vycestovat přímo souvisí se vznikem vážné újmy, kterou má na mysli ust. ů 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., neboť tím je porušeno právo na rodinný a soukromý život a práva nezletilé dcery, jež jsou garantována Úmluvou o právech dítěte. Podle § 14a odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb. se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2, a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochranu státu, jehož je občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona č. 325/1995 Sb. se pak za vážnou újmu považuje stav, kdy by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Intenzita porušení shora popsáného právě s ohledem na změnu okolností spočívají ve faktické péči o nezletilou dceru je podstatně vyšší, než tomu bylo v předchozí žádosti, přičemž zjevně nejde o smyšlené účelové důvody, ale o objektivní skutečnosti, které byly žalovanému při podání žádosti doloženy. Za této situace nemohl žalovaný rozhodnout o nepřipustnosti žádosti ve smyslu ů 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., domáhal se proto žalobou toho, aby krajský soud vydal rozsudek, kterým rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2017 zruší a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení.

Pokud jde o napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2017, Č. j. OAM-924/ZA11-HA10-2016, jedná se o rozhodnutí, kdy o žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobci žalovaný rozhodl tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.

Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že správní orgán posoudil důvody současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce a následně provedl srovnání s jeho tvrzením, které tento učinil v rámci předchozího správního řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Žadatel v průběhu správního řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 9. 12. 2014, vedené pod č. j. OAM-666/ZA-ZA05-2014 označil za důvod podání žádosti legální pobyt na území ČR, aby zde mohl pracovat a zajistit péči o svou dceru. Správní orgán ve svém rozhodnutí, vydaném v rámci tohoto správního řízení o první žádosti jmenovaného o mezinárodní ochranu, konstatoval na základě tvrzení jmenovaného a dalších podkladů rozhodnutí, že jmenovaný o mezinárodní ochranu požádal výhradně z důvodu legalizace jeho dalšího pobytu na území ČR, neboť zde hodlal setrvat, pracovat a zajistit péči o svou dceru. Jmenovaný disponoval povolením k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, o které přišel vlastní vinou. Platnost posledního pobytového povolení skončila dne 17. 11. 2011. O mezinárodní ochranu v prvním správním řízení jmenovaný požádal až v době, kdy mu reálně hrozilo vycestování z území ČR, poněvadž mu bylo uděleno správní vyhoštění. Správní orgán v minulém rozhodnutí zdůraznil, že výše jmenovaný měl svou pobytovou situaci řešit jinou zákonnou cestou, nikoliv legalizací prostřednictvím řízení o udělení mezinárodní ochrany. Následně správní orgán konstatoval, že pokud by chtěl jmenovaný i nadále zůstat v blízkosti své dcery, má možnost využít k tomu standardních institutů, které mu český právní řád prostřednictvím zákona o pobytu cizinců právě za tímto účelem poskytuje, nikoliv se snažit o jejich obcházení. Správní orgán konstatuje, že svou argumentaci v rámci správního řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany jmenovaného zároveň náležitě podložil dostupnými informacemi o situaci v zemi původu žadatele, ať už co do obecné bezpečnostní situace ve Vietnamu, tak zejména v rámci nezbytného individuálního posouzení případu výše jmenovaného žadatele. Následně v jeho případě správní orgán rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany. Rozhodnutí správního orgánu bylo následně potvrzeno i v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 11. 5. 2016 a taktéž Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 24. 8. 2016.

Správní orgán zhodnotil vyjádření právního zástupce jmenovaného, v němž advokát vyslovil své přesvědčení o tom, že důvody aktuálně sdělené jeho klientem nejsou totožné s těmi důvody, které uváděl ve své první podané žádosti. Oproti předchozí žádosti účastník řízení skutečně pečuje o svou dceru, se kterou žije ve společné domácnosti, a která je občankou ČR. Dle názoru právního zástupce by vycestováním do země jeho původu klientovi hrozila vážná újma v podobě porušení mezinárodních závazků ČR.

K výše uvedenému správní orgán konstatuje, že současná péče jmenovaného o dceru může vyvolat domněnku nové skutečnosti, avšak správní orgán se již tímto v rámci správního řízení o první žádosti jmenovaného zabýval, když argumentoval, že pokud by chtěl jmenovaný i nadále zůstat v blízkosti své dcery, má tak možnost využít k tomu standardních institutů, které

mu český právní řád prostřednictvím zákona o pobytu cizinců právě za tímto účelem poskytuje, nikoliv se snažit o jejich obcházení. Správní orgán využil rozsudku Městského soud v Praze, sp. zn. 4Az 9/2010 ze dne 24. 2. 2011, ve kterém je dále uvedeno, že pokud žalobce vlastní vinou přestal splňovat podmínky stanovené českým právním řádem pro pobyt cizinců na území, nelze v tom spatřovat porušení mezinárodních závazků ze strany ČR.

Nad rámec výše uvedeného správní orgán doplnil, že nezletilá S. T., nar. ..., má na území ČR svou matku paní I. S., nar. ..., bytem B., V. 251/38, jak je mu známo z jiného, odděleně vedeného správního řízení. Dne 23. 8. 2016 paní S. do policejního protokolu na oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort v Brně vypověděla, že o dceru pečuje ona, má ji v péči. Ona taktéž s nezletilou navštěvuje pediatra. Její druh a výše jmenovaný v jedné osobě pracuje jako kuchař v bistro, a o dítě pečuje pouze v době, kdy má pracovní volno a je doma. Výše jmenovaný dítě zajišťuje finančně. Správní orgán taktéž uvádí, že výše jmenovaný v daném správním řízení neprokázal, že by se v případě nezletilé S. jednalo skutečně o jeho biologickou dceru, např. doložením jejího rodného listu, a tudíž tak neprokázal porušení mezinárodních závazků ČR plynoucích z Úmluvy o právech dítěte a Úmluvy o lidských právech, předkládaných jeho právním zástupcem. Kopie písemného důkazu o výpovědi paní S. ze dne 23. 8. 2016 je součástí spisového materiálu vedené ve věci.

Jak již judikoval NSS ve svém rozsudku, č. j. 1Azs 250/2004 ze dne 27. 7. 2005 „...Obdobně pak lze vykládat ustanovení Úmluvy o právech dítěte (č. 104/1991 Sb.), stejně jako např. čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.). Judikatura vycházející z později uvedené Úmluvy ostatně řešila situaci do jisté míry obdobnou stěžovatelově v případě Daliová v. Francie (1998), kde Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení stěžovatelčina práva na respektování rodinného života v tom, že byla stěžovatelka - alžírská státní příslušnice - vyhoštěna pro porušování francouzských zákonů z Francie, přestože tím byla oddělena od svého nezletilého syna, francouzského státního občana“. Otázkou posuzování možnosti porušení práva na respektování rodinného a soukromého života se zabýval NSS v rozsudcích ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5Azs 46/2008-71 a ze dne 11. 3. 2015, Č. j. 3Azs 256/2014-27, kde uvedl, že „Zpravidla tak neudělení mezinárodní ochrany nebude znamenat natolik intenzivní zásah do rodinného a soukromého života, aby bylo možné uvažovat o rozporu s čl. 8 Úmluvy ... Při posuzování důvodů znemožňujících vycestování cizince by byl výjimkou z výše uvedených závěrů pouze případ, kdy by si stěžovatel vytvořil na území ČR takové rodinné či případné osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území ČR“.

Správní orgán konstatuje, že případné vycestování výše uvedeného žadatele po posouzení informací o zemi jeho původu a skutečnostech jím sdělených nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR. Správní orgán konstatuje, že existence rodinných vazeb nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné jiné formě. Jak zcela jednoznačně a opakovaně vyložil NSS např. ve svém rozsudku, č. j. 2Azs 66/2008 ze dne 8. 1. 2009, Č. j. 9Azs 3/2010 ze dne 21. 4. 2010, č. j. 6Azs 5/2010 ze dne 21. 5. 2010 nebo č. j. 1Azs 5/2011 ze dne 28. 4. 2011, rodinné vazby cizince v ČR nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

Po posouzení důvodů, uvedených žadatelem při podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR dne 24. 10. 2016, správní orgán konstatoval, že jmenovaný uvádí

naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se do Vietnamu opětovně vrátit, jako uváděl v průběhu správního řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tj. legalizaci svého pobytu na území ČR, jelikož hodlá vČČR zůstat a pečovat o svou dceru.

Správní orgán dále konstatoval, že žadatelem uvedené údajně nové skutečností se netýkají změny situace v zemi jeho původu, důvodů jeho odchodu z vlasti, ani jím prezentovaných problémů, které tam měl mít, ani důvodů, pro něž by měl mít jakékoliv obavy v případě svého návratu do země, tím méně pak svědčících o tom, že by jí žadatel mohl vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.

Správní orgán tak neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti výše jmenovaného o udělení mezinárodní ochrany ve vztahu k jím uváděným důvodům, neboť ten neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žadatele o udělení mezinárodní ochrany z vlasti a obav z tamního návratu.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že popírá oprávněnost námitek uvedených právním zástupcem žalobce a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některé ustanovení správního řádu, zákona o azylu či závazků vyplývajících z mezinárodních smluv, a je přesvědčen, že rozhodnutí ve věci bylo vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem, a na rozdíl od právního zástupce žalobce nepovažuje napadené rozhodnutí za nesprávné či nezákonné. Poukázal na to, že současná žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je již jeho druhou žádostí o mezinárodní ochranu podanou v ČR. Správní orgán setrvává na svém závěru učiněném v napadeném rozhodnutí, že žalobce v průběhu současného řízení neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů žalobcova odchodu z vlasti a jeho obav z návratu do vlasti. Správní orgán pak odkázal na napadené rozhodnutí ve věci současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce, v němž správní orgán podrobně zrekapituloval rovněž obsah a průběh předchozího řízení o první žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, a na obsah správního spisu.

První žádost o udělení mezinárodní ochrany, o níž bylo vedeno správní řízení pod č. j. OAM- 666/ZA-ZA05-2014, podal žalobce v ČR dne 9. 12. 2014. V průběhu tohoto správního řízení žalobce za důvod podání žádosti o mezinárodní ochranu označil svou snahu dosáhnout legálního pobytu v ČR, aby zde mohl pracovat a zajistit péči o svou dceru. Správní orgán ve svém rozhodnutí vydaném v rámci tohoto správního řízení o první žádosti konstatoval na základě tvrzení jmenovaného a dalších podkladů rozhodnutí, že jmenovaný o mezinárodní ochranu požádal výhradně z důvodu legalizace jeho dalšího pobytu na území ČR, neboť zde hodlal setrvat, pracovat a zajistit péči o svou dceru. V tomto rozhodnutí správní orgán také uvedl, že jmenovaný disponoval povolením k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, o které přišel vlastní vinou, přičemž platnost jeho posledního pobytového povolení skončila dne 17. 11. 2011. O mezinárodní ochranu v prvním správním řízení přitom jmenovaný požádal až po svém dlouhodobém pobytu v ČR, v níž pobýval od roku 2003, stejně jako až po dlouhé době od narození jeho dcery, která se narodila v roce 2010, a sice až v době, kdy žalobci reálně hrozilo vycestování z území ČR, poněvadž mu bylo uděleno správní vyhoštění. V uvedeném rozhodnutí proto správní orgán také zdůraznil, že žalobce měl svou pobytovou situaci řešit jinou zákonnou

cestou, nikoliv legalizací prostřednictvím řízení o udělení mezinárodní ochrany a konstatoval, že pokud by chtěl žalobce i nadále zůstat v blízkosti své dcery, má možnost využít k tomu standardních institutů, které mu český právní řád prostřednictvím zákona o pobytu cizinců právě za tímto účelem poskytuje, nikoli se snažit o jejich obcházení. Zároveň připomněl, že svou argumentaci v rámci správního řízení o první žádosti zároveň náležitě podložil dostupnými informacemi o situaci v zemi původu žalobce, ať už co do obecné bezpečnostní situace ve Vietnamu, tak zejména v rámci nezbytného individuálního posouzení případu žalobce. Žalobce proti rozhodnutí správního orgánu ve věci jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany podal žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který ji však svým rozsudkem ze dne 11. 5. 2016, č. j. 41Az 5/2015-27, zamítl. Žalobce následně podal proti rozsudku krajského soudu i kasační stížnost k NSS, který tuto svým usnesením ze dne 24. 8. 2016, č. j. 1Azs 153/2016-26 odmítl pro nepřijatelnost. Toto rozhodnutí NSS nabylo právní moci dne 22. 9. 2016.

Dne 24. 10. 2016 podal žalobce opakovanou, druhou, žádost o udělení mezinárodní ochrany. Správní orgán uvádí, že po posouzení důvodů uvedených žalobcem pro podání jeho opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR a jejich srovnání s tvrzením, které žalobce učinil v rámci předchozího správního řízení ve věci mezinárodní ochrany, byl správní orgán nucen konstatovat, že žalobce uvádí naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se do Vietnamu opětovně vrátit, jako uváděl v průběhu správního řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tj. legalizaci svého pobytu na území ČR, jelikož zde žalobce hodlá zůstat a pečovat o svou dceru. Vyjádření právního zástupce žalobce, v němž vyslovil své přesvědčení o tom, že důvody aktuálně sdělené jeho klientem nejsou totožné s těmi důvody, které uváděl ve své první podané žádosti, správní orgán zhodnotil a podrobně se tímto vyjádřením zabýval též v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dospěl k závěru, že tvrzení, že žalobce oproti předchozí žádosti skutečně pečuje o svou dceru, se kterou žije ve společné domácnosti, a která je občankou ČR, sice může vyvolat domněnku nové skutečnosti, nicméně je třeba zároveň poukázat na to, že správní orgán se tvrzeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce již důkladně zabýval v průběhu správního řízení o první žádosti jmenovaného, když, jak bylo uvedeno výše, správní orgán mimo jiné argumentoval, že pokud by chtěl žalobce i nadále zůstat v blízkosti své dcery, tak má možnost využít k tomu standardních institutů, které mu český právní řád prostřednictvím zákona o pobytu cizinců právě za tímto účelem poskytuje, nikoli se snažit o jejich obcházení. V žalobou napadeném rozhodnutí pak správní orgán nad rámec shrnul též skutečnosti, které jsou mu známy z jiného, odděleně vedeného, správního řízení, z něhož vyplývá, že nezletilá S. T. má na území ČR svou matku, paní I. S. Dne 23. 8. 2016 pak paní S. do policejního protokolu vypověděla, že o dceru pečuje ona, a že ji má v péči, a že taktéž s nezletilou navštěvuje pediatra. Její druh, žalobce, zajišťuje dceru finančně a pečuje o ni v době, kdy má pracovní volno. Tolik též k tvrzení uvedenému v žalobě, že péče matky o nezletilou není v současné době dostatečně kvalifikovaná, aby zajistila zdravý vývoj dcery.

K tvrzení právního zástupce žalobce o tom, že vycestováním do země původu by jeho klientovi hrozila vážná újma v podobě porušení mezinárodních závazků ČR (zásah do rodinného a soukromého života žalobce), správní orgán uvádí, že obecně platí, že právní úprava pobytu cizinců z důvodu existence rodinných vazeb je obsažena v zákoně o pobytu cizinců, jak ostatně i opakovaně judikoval Nejvyšší správní soud, který např. ve svém rozhodnutí ze dne 30. 4. 2014, č. j. 8Azs 33/2012 uvedl doslova: „Obecně platí, že právní úprava pobytu cizinců z důvodů existence rodinných vazeb je obsažena v zákoně o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud proto současně poukazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5Azs 46/2008-71, podle

něž právo na soukromý a rodinný život vyplývající z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod primárně chrání § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, který znemožňuje uložení správního vyhoštění v případě zásahů do rodinného a soukromého života, a nikoli § 179 odst. 2 písm. d) téhož zákona, který obsahuje obdobné důvody znemožňující vycestování, jako jsou důvody pro udělení doplňkové ochrany (obdobně též rozhodnutí sp. zn. 2Azs 24/2010 ze dne 6. 8. 2010, sp. zn. 7Azs 4/2013 ze dne 27. 2. 2013, sp. zn. 6Azs 7/2011 ze dne 31. 8. 2011). Pokud by tedy vycestování stěžovatele bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, nebylo by možné v jeho případě vydat rozhodnutí o správním vyhoštění. „V případě, kdy zamýšlí cizí státní příslušník realizovat svůj rodinný život na území České republiky, má možnost využít k tomu standardních institutů, které mu český právní řád prostřednictvím zákona o pobytu cizinců právě za tímto účelem poskytuje, nikoli se snažit o jejich obcházení. Pokud žalobce vlastní vinou přestal splňovat podmínky stanovené českým právním řádem pro pobyt cizinců na území, nelze v tom spatřovat porušení mezinárodních závazků ze strany České republiky“, uvádí zase např. ve svém rozsudku ze dne 24. 2. 2011, sp. zn. 4Az 9/20 10 Městský soud v Praze.

Obdobně pak Nejvyšší správní soud ostatně formuloval své závěry k možnému zásahu do rodinného a soukromého života a současnému porušení mezinárodních závazků, kterými je vázána Česká republika i ve svém usnesení ze dne 24. 8. 2016, č. j. 1Azs 153/2016-26, jímž soud odmítl kasační stížnost žalobce již ve věci jeho první žádosti o mezinárodní ochranu, v němž soud uvedl: „Tento typ doplňkové ochrany byl již mnohokrát předmětem řízení před Nejvyšším správním soudem (srov. např. rozsudky ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9Azs 5/2009-65, ze dne 27. 10. 2010, Č. j. 7Azs 41/2010-69, či ze dne 25. 1. 2013, č. j. 5Azs 7/2012-28, č. 2836/20 13 Sb. NSS). Stěžovatelovy námitky ohledně jejího neudělení nevyvolávají žádné otázky, které by nebyly již judikaturou řešeny. Krajský soud o nich také zcela v souladu s touto judikaturou rozhodl Konkrétně otázkou porušení mezinárodních závazků v případě vycestování neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5Azs 46/2008-71, kde uvedl, že je třeba „rozlišovat důvody, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky ČR bylo samotné vycestování cizince [§ 14a odst. 2 písm. d), zákona o azylu a § 179 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců)], od důvodů, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky bylo až případné vyhoštění tohoto cizince. Samotná nutnost vycestování cizince do země původu při neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany a za situace, kdy cizinci nesvědčí žádný jiný důvod k zákonnému pobytu na území ČR, totiž tomuto cizinci neznemožňuje, aby si po návratu do země původu nepožádal o některou z možných forem povolení k pobytu na území ČR dle zákona o pobytu cizinců “. Jak dále Nejvyšší správní soud uvedl: „Obvykle právě jen dlouhodobý zákaz pobytu na území ČR může v některých případech dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života, který si cizinec za dobu svého pobytu na území ČR vytvořil (...). Při posuzování důvodů znemožňujících vycestování cizince by byl výjimkou z výše uvedených závěrů pouze případ, kdy by si stěžovatel vytvořil na území ČR takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území ČR “.

Proto i správní orgán trvá nadále na svém závěru, že přestože každé vycestování cizince, a to zvláště v případě jeho předchozího dlouhodobého pobytu v České republice, může obecně představovat zásah do jeho rodinného a soukromého života, není takovéto vycestování samo o sobě v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, tak jak na něj pamatuje § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Hodlá-li žalobce realizovat své právo na rodinný život na území České

republiky, nezbavuje jej tato skutečnost povinnosti dodržovat pravidla stanovená pro pobyt cizinců v České republice.

Navrhoval proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Krajský soud v Brně zjistil z připojeného spisu zdejšího soudu, sp. zn. 41Az 5/2015 i z připojeného správního spisu, že v případě žalobce se jedná skutečně již o druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. První žádost byla ze strany žalobce podána dne 9. 12. 2014 a v ní uvedl, že je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky, vietnamské národnosti, je ateistou a nikdy nebyl ani v současné době není členem žádné politické strany nebo jiné organizace. Proti jeho osobě nebylo vedeno trestní stíhání. Je ženatý, má dvě dospělé děti, manželka a děti žijí ve Vietnamu. Vietnam opustil v květnu roku 2003, kdy odcestoval cíleně za prací do ČR. Hlavním důvodem jeho žádosti o mezinárodní ochranu je skutečnost, že již nemá platné povolení k pobytu na území ČR a do vlasti se vrátit nechce. Rád by zde nadále žil a pracoval, chce být v blízkosti své dcery a mít možnost o ni pečovat. Dále rozvedl, že při svém příjezdu do ČR měl pracovní vízum. Od roku 2003 se zdržuje v ČR, pracuje zde. Nyní má v ČR i dceru, o kterou se snažil pečovat, ale vzhledem ke špatným možnostem ubytování a nízkým výdělkům bylo dítě umístěno do ústavu. Jeho přítelkyně má více dětí, má potíže s alkoholem. Rád by dal svůj život do pořádku, získal slušné bydlení a staral se o přítelkyni a svou dceru. V ČR hodlá zůstat natrvalo. Jeho zdravotní stav je dobrý. Případného návratu do vlasti se neobává, ale hodlá zůstat v ČR a starat se o dceru. Jeho děti ve vlasti jsou již dospělé, vrátit se zatím nechce i z důvodu, že ve Vietnamu již nemá zázemí.

O žádosti žalobce žalovaný rozhodl dne 13. 3. 2015 rozhodnutím pod č. j. OAM-666/ZA-ZA05-HA08-2014 tak, že jmenovanému se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu neuděluje.

Proti rozhodnutí žalobce podal žalobu a Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 11. 5. 2016, č. j. 41Az 5/2015-27 rozhodl tak, že žaloba žalobce se zamítá a žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Krajský soud dospěl k závěru, že v případě žalobce za situace, kdy by se vrátil do Vietnamu, by mu žádné nebezpečí vážné újmy nehrozilo, tak jak je uvedeno v ust. § 14a odst. 2, neboť to vyplývá jednak z výpovědi samotného žalobce, který se nechce do Vietnamu vracet pouze z důvodů, že na území ČR žije nepřetržitě již od roku 2003, Česká republika je jeho cílovou zemí a chce si zde zlegalizovat pobyt a zajistit si poté na území ČR bydlení a pracovat zde, aby mohl zajistit výchovu a výživu své nezletilé dcery, která se mu v ČR narodila, když z předloženého rodného listu dítěte vyplynulo, že jeho otcem je žalobce. Ten uvedl, že na území Vietnamu neměl žádné problémy ani se státními orgány ani soukromými osobami, takže z žádných takových důvodů by se návratu do Vietnamu neobával, vrátit se tam tedy nechce pouze z důvodu legalizace pobytu na území ČR. Dále uvedeno, že správní orgán si při svém rozhodování obstaral dostatek podkladů o situaci ve Vietnamu, které jsou součástí správního spisu, s nimiž byl žalobce seznámen a žádné výhrady proti nim neměl. I tímto je podpořeno stanovisko, že žalobci při návratu do Vietnamu žádné nebezpečí nehrozí. Soud pak uvedl, že tato žalobní námitka tedy ani z pohledu soudu důvodná není, a ani vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Žalobce si svým jednáním zavinil sám, že již od roku 2011 nemá legální pobyt na území ČR, dcera již několik let je v ústavní péči, a žalobci, jak sám sdělil, nebyla svěřena do

výchovy a vůbec se s ní nestýká. Dále soud uvedl, že nebyly naplněny v případě žalobce ani podmínky ust. § 14 zákona o azylu. Žalobce je mladý, zdravý člověk, přišel na území ČR ze státu, v němž není žádná přírodní či lidská katastrofa, soud věc hodnotil jako žalovaný tak, že žalobce požaduje udělení mezinárodní ochrany pouze z důvodu legalizace pobytu na území ČR a není žádný důvod hodný zvláštního zřetele, pro nějž by měl být žalobci udělen azyl.

Ani tato žalobní námitka tedy důvodná není, když rozhodně na straně žalobce nejsou důvody pro udělení azylu dle § 12. Sám žalobce v žalobě uvádí, že pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebyl, žádné problémy se státními orgány neměl a nemá ani odůvodněný strach z pronásledování z důvodů, které jsou uvedeny v § 12 písm. b) zákona o azylu v případě návratu do Vietnamu. Soud věc uzavřel tak, že v případě žalobce po provedeném dokazování správním spisem nebyly zjištěny ani podmínky ust. § 12, § 14 ani § 14a zákona o azylu, když jediným důvodem žalobce, proč odmítá vrátit se do Vietnamu, je jeho snaha zlegalizovat svůj pobyt na území ČR a žalovaný správní orgán připomenul, že toto je možno pouze za podmínek jiného zákona, a to zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Proto soud žalobu zamítl.

Proti tomuto rozsudku Krajského soudu žalobce podal kasační stížnost a Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 24. 8. 2016, č. j. 1Azs 153/2016-26 kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost.

Z odůvodnění tohoto usnesení vyplývá, že Nejvyšší správní soud poznamenává, že byť je rozsudek krajského soudu velice stroze odůvodněn, je z něj zjevné, jak soud ve věci rozhodl a také to, že své rozhodnutí opřel o dostatečně zjištěný skutkový základ. Soud vycházel ze správního spisu a informací v něm shromážděných, přičemž ani žalovanému nelze v tomto směru vytknout, že by skutkový základ věci zjistil nedostatečně.

Stěžovatel dále namítá, že mu měla být udělena doplňková ochrana dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, neboť má na území ČR dceru. Případné vycestování je tak zásahem nejen do jeho života, ale i do života a práv jeho dítěte. Tento typ doplňkové ochrany byl již mnohokrát předmětem řízení před Nejvyšším správním soudem (poukázáno na řadu rozsudků NSS). Stěžovatelovy námitky ohledně jeho neudělení nevyvolávají žádné otázky, které by nebyly již judikaturou řešeny. Krajský soud o nich také zcela v souladu s touto judikaturou rozhodl. Konkrétní otázkou porušení mezinárodních závazků v případě vycestování neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu se NSS zabýval např. v rozsudku ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5Azs 46/2008-71, kde uvedl, že je třeba „rozlišovat důvody, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky ČR bylo samotné vycestování cizince /§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu a § 179 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“)/, od důvodů, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky bylo až případné vyhoštění tohoto cizince. Samotná nutnost vycestování cizince do země původu při neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany a za situace, kdy cizinci nesvědčí žádný jiný důvod k zákonnému pobytu na území ČR, totiž tomuto cizinci neznemožňuje, aby si po návratu do země původu nepožádal o některou z možných forem povolení k pobytu na území ČR dle zákona o pobytu cizinců“.

V odůvodnění pak uvedeno, že při stanovení rozsahu povinností státu je přitom nutno zvážit okolnosti konkrétní věci a posoudit, zda se nejedná o případ, kdy by nepřiměřeným

zásahem do rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území ČR (srov. rozsudek ze dne 25. 1. 2013, Č. j. 5Azs 7/2012-28, č. 2836/2013 SbNSS).

To v nyní projednávané věci jak žalovaný, tak i krajský soud posoudili. Dospěli k závěru, že za situace, kdy stěžovatel s dcerou již několik let neudrhuje žádný kontakt, a kdy sám dopustil, aby se jeho pobyt na území stal nelegálním, není na jeho straně dána překážka vycestování, resp. důvod pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Tento závěr je v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu.

Pro shora uvedené NSS uzavírá, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto není důvod pro její přijetí k věcnému projednání. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, ani těch, které jsou řešeny rozdílně, přičemž nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikатурnímu odklonu. Soud neshledal ani zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu práva. Soud proto kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost dle § 104a s.ř.s.

Posouzení věci krajským soudem.

Žaloba není důvodná.

Druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce podal dne 9. 11. 2016. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl: sloučení rodiny s občanem ČR, s dcerou, o kterou pečuje. Chce tady zůstat a pracovat a živit dceru, to je vše.

Zástupce žalobce poukázal téhož dne na to, že v souvislosti s nyní podanou žádostí žalobce o udělení mezinárodní ochrany, že skutkové okolnosti podané žádosti, resp. důvody nejsou totožné, oproti předchozí žádosti, neboť žalobce skutečně pečuje o svou dceru, se kterou žije ve společné domácnosti, a která je občankou ČR. Vycestováním mu hrozí vážná újma v podobě porušení mezinárodních závazků ČR (Úmluva o právech dítěte, Úmluva o lidských právech).

Ze správního spisu i připojeného soudního spisu soud zjistil, že žalobce přicestoval na území ČR v roce 2003, od té doby tu měl legální pobyt do roku 2011, kdy vlastní vinou o tento legální pobyt přišel. Od té doby se žádným způsobem nepokusil zlegalizovat si pobyt na území ČR, až teprve v roce 2014, tedy po třech letech podává první žádost o udělení mezinárodní ochrany, a to až v době, kdy mu hrozí vyhoštění z území České republiky, druhou žádost o mezinárodní ochranu pak podává 9. 11. 2016.

Bylo pak zjištěno, že žalobce ve druhé žádosti neuvedl žádné nové skutečnosti v tom smyslu, co ho vedlo k opuštění Vietnamu a přicestování na území České republiky, ani žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že má obavy na území Vietnamu se vrátit.

První žádost žalobce o azyl byla posouzena tak, že jí žalovaný nevyhověl a totožné stanovisko s žalovaným zaujal i krajský soud. Jak správní orgán, tak soud dospěl k závěru, že důvodem žádosti (první žádosti) o azyl byla legalizace pobytu na území České republiky, neboť

žalobce chce zde zůstat žít, je to jeho cílová stanice, chce si zde zajistit bydlení, práci a pečovat o dceru S., která se mu na území České republiky narodila.

Soud pak poukazuje na to, že ve správním spise je založen protokol o výsledku účastníka správního řízení sepsaný dle ust. § 18 odst. 1 správní řád, v návaznosti na ust. § 169 odst. 2 zákona č. 326/1996 Sb., protokol ze dne 23. 8. 2016, kdy tohoto dne byla u Policie ČR, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort vyslechnuta I. S., narozená ..., která mimo jiné uvedla, že je matkou nezletilé dcery S., jejímž otcem je žalobce. Uvedla, že nyní žije s žalobcem a nezletilou S. ve společné domácnosti, pokud jde o nezletilou S., tu má svěřenou do výchovy ona, pečuje o ni, a pokud jde o žalobce, ten se o ní stará v době, kdy má volno a nepracuje. Sdělila, že mezi nezletilou a žalobcem je citový vztah a žalobce poskytuje finanční prostředky na zabezpečení výživy jak nezletilé S., tak žalobkyně. Ve správním spise se pak nachází zpráva Sociálně-právní ochrany dětí Brno, Dominikánská 2, pracoviště Měnínská 4 ze dne 28. 7. 2016, z níž vyplývá, že 28. 7. 2016 bylo vedeno sociální šetření v místě bydliště matky nezletilé S. T., narozené ..., toho času bydlištěm C. 16, B., a to I. S., narozené ... V bytě byla zastižena matka nezletilé, otec V. D. T., narozený ..., se v domácnosti v té době nenacházel, dle matky dítěte byl s dcerou na nákupu. Matka sdělila, že bydlí ve společném bytě s otcem nezletilé S., jejich partnerský vztah byl obnoven před třemi měsíci. Otec platí nájem a nakupuje potraviny, vztah mezi otcem a S. je hezký.

Podle § 10a odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.

Podle § 11a odst. 1 písm. b) uvedeného zákona podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12, nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a. Podle § 25 písm. i) uvedeného zákona řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

V daném případě má soud za to, že žaloba důvodná není, a že žalovaný při vydání svého rozhodnutí, které je napadené žalobou, postupoval v souladu s příslušnými právními předpisy. V daném případě se skutečně jedná o druhou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, přičemž první žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR žalobce podal dne 9. 12. 2014.

Bylo zjištěno, že žalobce do České republiky přicestoval v květnu roku 2003 a legální pobyt na území České republiky měl do roku 2011, přičemž o legální pobyt na území České republiky přišel vlastním zaviněním. Pokud jde o nezletilou dceru S., ta se narodila 19. 2. 2010. Žalobce od doby, kdy mu skončil legální pobyt na území České republiky, v roce 2011, ničeho nečinil proto, aby si zlegalizoval svůj další pobyt na území České republiky, ač zde již měl dceru, která se narodila v roce 2010 a teprve na konci roku 2014 podává první žádost o azyl, a to v době, kdy mu již hrozilo vyhoštění z území ČR, neboť bylo již vydáno o vyhoštění rozhodnutí.

Soud je totožného názoru jako žalovaný v tom, že obě žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany v České republice jsou naprosto totožné v tom, že žalobce shodně uvádí,

proč opustil Vietnam a proč se tam nechce vrátit. Ani v jenom případě, tedy v případě první i druhé žádosti nemá žádné obavy z návratu do Vietnamu, chce však zůstat na území České republiky, neboť si zde chce zlegalizovat pobyt, a to proto, aby si zde zajistil bydlení, práci a výdělek a mohl pečovat o svou nezletilou dceru S.

Na této situaci se naprosto nic nezměnilo, v tomto směru tvrzení žalobce rozdílné není, pouze v případě první žádosti žalobce hovořil o tom, že dcera je umístěna v ústavním zařízení, v případě druhé žádosti pak uvádí, že žalobce žije ve společné domácnosti s její matkou I. S., a že o dceru osobně pečuje.

Z protokolu o výsledku I. S. z 23. 8. 2016 a ze sociálního šetření Sociálně-právní ochrany dětí ze dne 28. 7. 2016 bylo zjištěno, že žalobce s paní I. S. žijí toho času v bytě C. 16, B., společně s nezletilou dcerou S. a dvěma dětmi paní S., jejichž otcem není žalobce, matka dítěte uvedla, že dcera je jí svěřena do péče, že se o ni stará, tedy péči o ni zajišťuje, žalobce jí vypomáhá v době, kdy není v zaměstnání a nezletilou, matku dítěte a sebe finančně zabezpečuje z peněz, které vydělá.

Soud zde uvádí, že má tedy v obou případech za to, že žalobce se neobává návratu do Vietnamu, nechce tam však vycestovat proto, že tam již nemá zázemí (má tam manželku a dvě zletilé děti), a to hlavně proto, aby zabezpečil péči o nezletilou S., zajistil si proto řádné bydlení a práci.

Toto však žalobce tvrdil i v prvním případě, tedy v případě první žádosti o azyl.

Soud však trvá na tom, že je možné, aby si žalobce zlegalizoval pobyt na území České republiky, pokud však pro to splní podmínky stanovené v zákoně o pobytu cizinců č. 326/1999 Sb. Zlegalizování si pobytu na základě zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je v jeho případě obcházením zákona, když sám žalobce si zavinil, že mu legální pobyt, který skončil v roce 2011, nebyl prodloužen. Na to, aby žalobce měl legální pobyt na území České republiky, měl myslet již v té době, když navíc již v té době zde žila jeho nezletilá dcera S. (narozená v roce ...).

Rozhodně v případě, že by žalobce musel vycestovat do Vietnamu a tam podat žádost o některou z forem pobytu na území České republiky neznamena, že by mu hrozila vážná újma podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, tedy že za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje, pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Vycestování žalobce do Vietnamu by rozhodně nebylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, když soud uvádí, že žalobce má možnost mít legální pobyt na území České republiky, ovšem za splnění zákonných podmínek stanovených v zákoně č. 326/1999 Sb., tedy i případě, že by žádost podal po vycestování do Vietnamu. Navíc by nezletilá dcera S. zde nezůstala osamocena, neboť v České republice žije její matka, té byla svěřena do péče a žalobce by si mohl po dobu, než bude zlegalizován jeho pobyt v České republice, plnit finanční závazky vůči nezletilé, kdy tyto by získával prací ve Vietnamu a finanční prostředky zasílal matce nezletilé.

Soud dospěl k závěru, že žalobce podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, a že ji správně ministerstvo, tedy žalovaný posoudilo jako nepřipustnou, neboť soud má za to, že se neobjevily žádné nové skutečnosti nebo zjištění, které by svědčily o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12, nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.

V obou případech, tedy v případech obou žádostí o udělení mezinárodní ochrany, chtěl žalobce dosáhnout legalizace pobytu na území České republiky a v obou případech z důvodu toho, že chce pečovat o svou nezletilou dceru S., proto si chce na území České republiky zajistit řádné bydlení a práci.

Soud tedy dospěl k závěru, že žaloba důvodná není, a proto ji dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu proto nebyly přiznány, pokud jde o žalovaného, tomu kromě běžné úřední činnosti žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 19. července 2017

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Běla Kotoučková